

τίου ἐφάνη καὶ περιέργως τὴν ἀνέστυρεν. Ἦτο ἐπιστολὴ ἀνοικτὴ καὶ ἀκουσίως οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀντελήφθησαν τῶν πρώτων λέξεων.

Φρικωδῶς ὠγρὸς μὲ τὰ χεῖλη συνεσπασμένα, ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν μέχρι τέλους· ἐπὶ στιγμὴν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ καλύπτονται ὑπὸ ἐρυθροῦ νέφους καὶ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ δένδρου ἵνα μὴ πέσῃ· ἀλλ' ἀμέσως καταβαλὼν ὑπέρτατον ἀγῶνα ὀρθοῦται γαλήνιος καὶ μὲ φωνὴν ἐκφράζουσαν ἐσχάτην περιφρόνησιν ἀλλ' ἐκδηλοῦσαν συνάμα καὶ ἅπασαν τῆς ψυχῆς τοῦ τὴν ὀδύνην, λέγει πρὸς τὴν κομίζουσαν τὸ ὕδωρ Καλὴν:

— Ἡ κόρη αὐτὴ εἶναι μία ἀθλία· φρόντισε ἅμα συνέλθῃ νὰ φύγῃ ἀμέσως μακρὰν, διότι ἂν τὴν συναντήσω που θὰ τὴν φονεύσω.

Ἐννοεῖται μὲ ποίαν χαρὰν εἶδεν ἡ ἀφωσιωμένη ὑπρέτρια τὸ σχέδιόν της ἐπιτυχόν. Ἡ περὶ τοῦ φόνου τοῦ Κοζάρου εἰδησις, ἦτο τέχνασμα ὅπως ἀποκαλύψῃ τὴν ἀθλιότητα τῆς Γκιούλ. Ἀφ' οἴτου ἐπεπλήχθη παρὰ τῆς Χρυσῆς, δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἐπετήρει αὐστηρότερον τὴν Ὄθωμανίδα. Αὕτη τελευταίως ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο ὡς ἐκ τοῦ προσεχοῦς γάμου της νὰ πορευθῆται πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ Κοζάρου, τὸν ἐπληροφόρει δι' ἐπιστολῶν ἃς ἔθετεν εἰς κοίλωμα δένδρου, ὁπόθεν ἐκεῖνος τὰς ἐλάμβανε. Ἡ Καλὴ ἀντελήφθη τούτου, ἀφήρει κρυφίως τὰς ἐπιστολάς, καὶ ἐλάμβανε γνῶσιν τῶν αἰσχρῶν σκοπῶν των, ἀλλ' ἐσιῶπα θέλουσα νὰ καταφέρῃ τὸ κτύπημα ἰσχυρότερον.

Τὴν πρωίαν παρετήρησε διὰ τῆς ὁπῆς τοῦ κλειθροῦ, ὅτι ἔκρυπεν ὑπὸ τὸ ὑποκάμισον αὐτῆς τὴν ἐπιστολὴν μέχρις οὗτου δυνηθῆ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ δένδρον, καὶ ἐπενόησε τὸν τρόπον, ὃν ἀφηγήθημεν διὰ νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ.

Τὸ ἑσπέρας ὁ Μύρτος σοβαρὸς ἀπεχαιρέτα τοὺς οἰκείους του καὶ ἀνεχώρει ζητῶν τὴν λήθην ἐν τῇ παραζάλῃ τῆς Ἐπαναστάσεως...

Ἡ Καλὴ ὑπῆρξεν ἀκριβεστάτη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν τελευταίων τοῦ Κυρίου της παραγγελιῶν Ἡ πολυβέλητος Ὄθωμανὶς ἐξεδιώχθη κακῆ κακῶς, καὶ οὐδέποτε πλέον ἠκούσθη τι περὶ αὐτῆς ἢ τοῦ συνενόχου της.

Ἐκτοτε ἡ ἀγαθὴ γραῖα ἀπολαμβάνει ἀληθοῦς λατρίας παρὰ τῶν δύο νεανίδων. Ἡ Χρυσὴ τῇ ὀφείλει τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ δὲ Μαρία τὴν ἀνάκτησιν τοῦ μνηστῆρος της.

Ἐν Σύρῳ, τῇ 5 Ἰουλίου 1899.

ΜΑΡΙΑ Θ. ΧΡΥΣΗ

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

* Καταρώμεθα ὅ,τι μᾶς ἐμπνέει βδελυγμίαν· ἀλλὰ σπανίως ἐπαινοῦμεν ὅ,τι εἶνε ἄξιον ἐκτιμήσεως.

* Δὲν βλέπομεν καλῶς εἰμὴ ὅ,τι παρατηροῦμεν διὰ μέσου μιᾶς ἰδέας

* Ἡ καρδιά ἀναγνωρίζει ταχύτερον τῶν ὀφθαλμῶν.